

İÇİMDEKİ KURBAĞA

DİLGE GÜNEY

RESİMLEYEN: GÜL SARI

İÇİMDEKİ KURBAĞA

© 2024, Tudem Eğitim Hizmetleri San. Tic. AŞ
1476/1 Sok. No:10/51 Alsancak-Konak/İZMİR

YAZAR: Dilge Güney
RESİMLEYEN: Gül Sarı
EDİTÖR: Burhan Düzçay
SON OKUMA: Barış İnce
GRAFİK UYGULAMA: Sezer Gök

BASKI VE CİLT: Ertem Basım Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti.
Başkent Organize San. Bölgesi 22 Cad. No:6 Malhköy, Temelli/Ankara
Tel: 0312 284 18 14

Birinci Baskı: Nisan 2024 (2000 adet)

ISBN: 978-605-285-861-5

Yayınevi sertifika no: 45041

Matbaa sertifika no: 48083

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin önceden yazılı izni olmaksızın tekrar üretilemez, bir erişim sisteminde tutulamaz, herhangi bir biçimde elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt ya da diğer yollarla iletilemez.

İÇİMDEKİ KURBAĞA

DİLGE GÜNEY

RİSİMLEYEN: GÜL SARI

Dilge Güney

1980 yılında doğdu. Sekiz yaşında öykü yazmaya başladı ve öğrencilik hayatı boyunca yazmayı hiç bırakmadı. 2003'te Marmara Üniversitesi Hukuk Fakültesinden mezun oldu. 2008'de oğlu dünyaya geldi, bu sayede çocuk kitaplarının büyümesine kapıldı, çocuklar ve gençler için yazmaya başladı. 2015'te Nevzat Süer Sezgin'in Çocuk Edebiyatı Atölyesi'ne katıldıktan sonra ilk kitabı yayımlandı. *Mavi Yıldız* isimli ilk gençlik romanı, 2018 yılı Gülten Dayıoğlu Çocuk ve Gençlik Edebiyatı Vakfı Ödülü'nü aldı. 2020'de, Atatürk Üniversitesi Çocuk Gelişimi Açıköğretim Önlisans Programını tamamladı. 2021'de *Düdüklü Tencere Orkestrası* adlı dosyasıyla Muzaffer İzgü Çocuk Romanı Ödülü'nü kazandı.

İzmir'de yaşayan Güney, araştırma yapmayı seviyor. Çocuk ve ilk gençlik edebiyatının yanı sıra çocuk haklarına, bilimkurguya, dünya mitolojilerine, farklı kültürlere ve deneysel edebiyata ilgi duyuyor.

Tudem Yayın Grubundan çıkan kitapları:

Roman:

I GB Adalet

İçimdeki Kurbağa

Bölümler

Hızlı Büyüten Meyve	7
Kurbağanın Dünyası.....	16
Babamın Kamburu	21
O Kurbağadan Kurtulmamız Gerek.....	26
Patlama ve Devam Eden Deneyler	33
Kurbağa Beni Isırıyor.....	40
Pembe Bulutlar Kurabiye Evi.....	45
Babamın Sırrı.....	50
Yanlış Dilek	59
Babam İşe Başlıyor	65
Mehmet Ali Başımın Belası.....	74
Mehmet Ali'yle Anlaşmak.....	83
Sınıftakiler Kıpırdak'ı Öğreniyor.....	89
Pembe Bulutlu Veda	98

Hızlı Büyüten Meyve

Kışın sonunda havaya, suya ve toprağa üç cemre düşmüş. Bu cemre denen şeylerin ne olduğundan emin değilim ama baharı getirdiklerini biliyorum. Babam böyle söyleyince hayalimde kelebekler gibi uçuşan minik, tatlı pericikler canlanırdı eskiden. Sınıftaki Cemre'yle tanıştığımndan beri, cadı suratlı korkunç yaratıklar geliyor aklıma.

Babam cemrelerin düştüğünü görüyor mu, yoksa her sene aynı günlerde mi düşüyorlar, bilmiyorum. Ama onları tek tek saymaya bayılıyor. Üçüncü de düşünce pikniğe gitmek için fırsat kollamaya başlıyor. Normalde yılın ilk pikniğine mart ayında gideriz. Bu yıl, hafta sonları hep yağmurlu geçtiğinden nisan ortasını buldu.

Annemle babam piknik sepetini hazırlarken biz de abim Mehmet Ali'yle minderleri, kilimleri depodan

çıkarıp silkeledik. Daha doğrusu, ben tek başıma silkeledim. Çünkü Mehmet Ali depoya girince çıkmak bilmiyor. Yine içeride ne işler karıştırıyor kim bilir?

Uzun zamandır annemle babamın neden Mehmet Ali gibi bir çocuğu olduğunu düşünüyorum. Çünkü bizim ailede gıcık kimse yok. Mesela annem pamuklar gibi yumuşacık ve tatlıdır. Sesini yükselttiğini bile duymadım.

Mehmet Ali hoşuna gitmeyen bir şey olunca kümesine tilki girmiş tavuk gibi ciyak ciyak bağırır. Anneannem onun, ‘şeytanın arka bacağı’ olduğunu söyler ve haklı da olabilir. Aslında ailemizde kötü huy arayınca babam aklımdan geçmedi değil. Bazen çok sinirli olabiliyor ama onunki de gıcıklığından değil. Kimseyi üzmemek istemediğini biliyorum.

Piknik alanına varınca annem, babam, ben ve dedem hep birlikte sofraya hazırlıklarına başladık. Mehmet Ali ise kaşla göz arasında ortadan kayboldu. Yanımıza geldiğinde çok heyecanlıydı. Kulağıma, “Gel benimle, sana hayatının fırsatını sunacağım!” deyip elimden tuttu. Buna o kadar şaşardım ki! Hayatında ilk defa elimden tutuyor.

Dedem gülümsedi bunu görünce. “Bakın, büyüdükçe daha iyi anlaşıyor kerata!”

Anneannem, babam ve annem onun kadar etkilenmiş görünmüyorlar. Dedem azıcık saftır, her zaman her şeyin iyi olacağına inanır. Yani annem onun için öyle diyor, teyzemle konuşurken.

Mehmet Ali derenin kıyısına gelinceye kadar elimi hiç bırakmadı. Suyun üstünde uçuşan mavi güzel böcekler gibiydim ki... Aniden durdu.

“İşte burada!” derken bana suyun içindeki siyah noktalarla dolu, jölemsi şeyi gösterdi. Kilerden balık kepçesi gibi bir şey kapmış, yakından görelim diye birazını onunla alıverdi.

“Bu da ne böyle?”

“Suda yetişen mucizevi bir meyve!”

“Meyve mi? Hiç böyle meyve görmedim.”

“Bak, siyah noktaları kivininki gibi. Çekirdekli üzümüne de benziyor. Sadece rengi şeffaf. Hem ben seni bu tarihî âna şahitlik etmen için getirdim.”

“Tarihî âna mı?”

“Tabii ya...” derken cebinden katlanmış bir kâğıt çıkardı. “Şunu görüyor musun?”

Gazeteden kesilmiş kâğıtta, aynı sudakine benzer bir meyvenin resmi var.

“Evet, ne olmuş?”

“Bu ne biliyor musun?”

“Sudaki meyve işte.”

“Doğru ama tam da bilemedin. Bu hızlı büyüyen meyve!”

“Nasıl yani?”

“İşte bunu yiyorsun ve altı ayda iki yaş birden büyüyorsun! Şimdi ben yiyeceğim, sen de gör istedim.”

“Emin misin, biraz iğrenç görünüyor.”

“Eminim tabii, fen dersinde öğretmen anlatmıştı; böyle nehir kenarında bulunurmuş. İnanılmaz bir şey, gerçekten de burada işte.”

“Nasıl büyütür ki? Saçma biraz.”

“Neden saçma olsun? Annem hep, ‘Öyle ıvır zıvırla, şekerle çikolatayla büyünmez; yumurta, peynir yiyeceksiniz,’ demez mi?”

“Der...”

“İşte bu daha da hızlı büyütüyor o kadar! Fen öğretmeni anlattı diyorum sana.”

Bu iş pek hoşuma gitmedi. ‘Mehmet Ali zaten büyük diye sürekli bana bebek muamelesi yapıyor, bunu da yerse?..’ diye düşünürken kararımı verdim.

“Ben de yiyeceğim o zaman!”

“Olur, yiyebilirsin ama sadece bir tane ha! Çok da hızlı büyüme sonra, benden büyük olma...”

Bu fikir daha da hoşuma gitti. Ben ondan büyük olursam ona bebek muamelesi yaparım. “Anlaştık,” dedim sinsin sinisi.

“Aslında iyi fikir ha! Ben seninle neden hiç oynamıyorum?”

“Neden?”

“Çünkü küçüksün!”

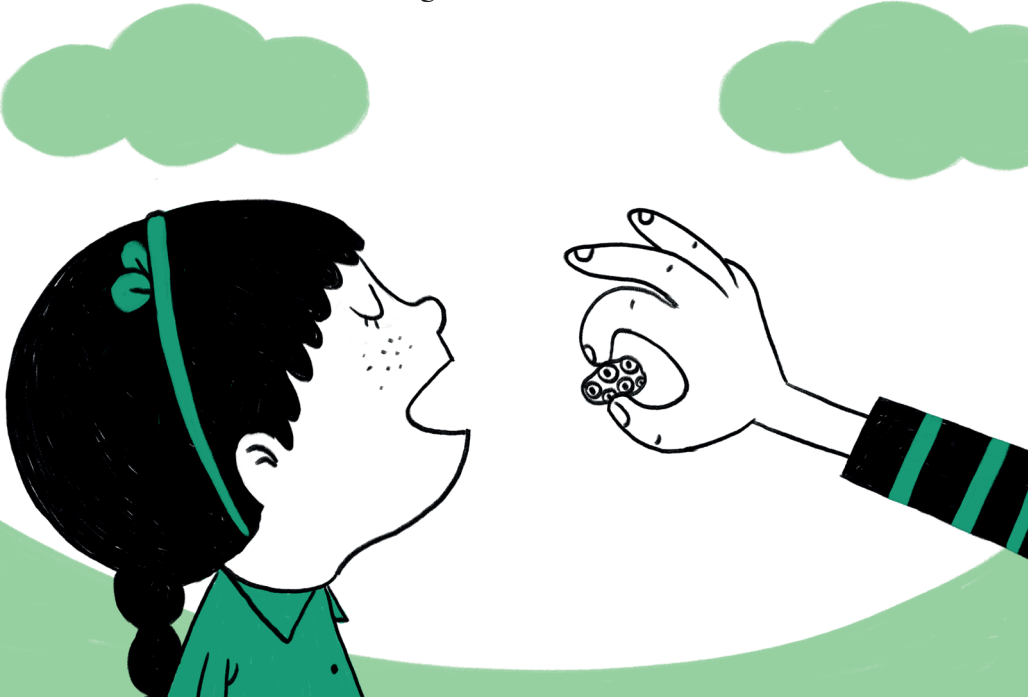
“Sadece yirmi bir ay!”

“Olsun, küçüksün sonuçta! Eğer yersen hızlıca büyürsün ve beraber oynayabiliriz! Bu ikimizin de işine gelir.”

O böyle deyince utandım azıcık. Bu hızlı büyüme fikri gerçekten hoşuma gitti. Gözümü kapattım, ağzımı açtım ve abimin, o jöle gibi vıcık vıcık şeyi dilimin üstüne koymasına izin verdim.

“Hemen yut, çiğneme!” dedi.

Ben de öyle yaptım ve o şeyi yutuverdim. Bu biraz mide bulandırıcıydı.

Mehmet Ali bana bakıp gülümsedi. “Kimseye söylemek yok ama! Annemler, neden hızlı büyüttün kızımızı diye bana kızabilir.”

Doğru söylüyor, özellikle babam duyarsa kıyamet kopabilir!

Yavaş yavaş, etrafa bakına bakına geri döndük. Ağzımda çirkin bir tat kaldı o meyveden ama pek umurumda değil. Hızlı büyüyeceğimi düşündükçe heyecanlanıyorum.

Annemlerin yanına vardığımızda sofraya neredeyse hazır. Babam bir yandan termostaki çayı bardaklara dolduruyor, bir yandan da homurdanıyor:

“Mangalcılar! Hep aynı rezillik!”

Pikniğe gelenler genelde mangalda et pişirir ama biz daha çok kahvaltı yapıyoruz. Babama göre ormanda mangal yapılmazmış. Hem tehlikeliymiş hem de görgüsüzlükmiş. Çünkü et pahalı olduğundan herkes alamazmış.

O sırada baktım Mehmet Ali, futbol oynayan dört oğlanın yanına gitmiş. Onlarla oynayacak gibi. Hemen koştum arkasından.

“Hani meyveyi yiyince beraber oynayacaktık?”

“Büyüyünce dedim, hemen şimdi demedim ki!”

“Altı ayda iki yaş büyüyeceğime göre şimdiden biraz büyüdüm demektir. Eğer beni de oynatmazsan annemlere söylerim!”

“Tamam tamam, sen de oyna bizimle.”

Bu sırada oğlanlardan biri, “Biz böyle üçümüz!” dedi yanındaki iki kişiyi kolundan tutarak.

Abimin arkasında duran kıvrıcık saçlı oğlan, “Üçer iki olmaz ama!” diye sızlanınca ben araya girdim:

“Koca çocuksun sen, matematik derslerinde uyuyor muydun ne? Üçer üç oluyoruz işte ben de olunca.”

“Uzatma, geç oyna!” dedi Mehmet Ali. Sonra diğerlerine göz kırptı. Galiba benim iyi oynayamayacağımı sandılar.

Maç başladı ama ben ortada sıçan oynar gibi oradan oraya koşturuyorum, top bana hiç gelmiyor. Sonunda Mehmet Ali, ona çelme takacağımı anlayınca pas vermek zorunda kaldı. Ve böylece, bana kıs kıs gülererek bakan kalecinin bacaklarının arasından topu yuvarlayarak ilk golü atmış oldum.

“Gooooool!” diye bağırardım. Ama benden başka kimse sevinmedi. “Neden sevinmiyorsunuz siz? Gol oldu!”

Diğer takımdaki oğlanlardan biri, “Fasulyenin attığı gol sayılmaz da ondan!” dedi.

“Ne fasulyesi? Anlamadım.”

Güya takım arkadaşım kıvrıcık oğlan, “Jack’in sihirli fasulyesi!” diye fısıldadı diğerlerine. Hepsi kahkahalarla güldüler. Mehmet Ali dâhil...

“Ben okulda her gün futbol oynuyorum. Hepinizden de iyiyim. Ama sizinle oynamayacağım, annelerinin yanına gidiyorum!” diye bağırdım.

Ağlamamak için kendimi zor tutuyorum. Arkamı dönünce elimle sildim akan iki damla gözyaşımı. Görürlerse daha çok dalga geçerler; Cemre hep öyle yapıyor.

Mehmet Ali umursamadı, oğlanlarla oynamaya devam etti. Meyve beni büyüüttüğünde ben de onunla oynamayacağım. Annelere anlatayım da görsün gününü.

Piknik masasına doğru koştum. Çay içiyorlar. Öyle neşeliler ki... Zaten babam piknikte hep böyle olur. O biraz pusula gibi; herkesin neşeli mi, kızgın mı, üzgün mü olacağına karar veriyor. Hepimiz sanki onu taklit ediyoruz. Şimdi ben hızlı büyüten meyveyi söylersem Mehmet Ali'ye kızacak, herkes de onunla beraber kızgın olacak.

Söylemesem mi?

Ya çok fazla büyürsem? Ya şapşal Mehmet Ali bana yalan söylediye? Ona neden güvendim ki? Eve sığmazsam mesela, nerede yaşarım o zaman?

“Kızım ne diye dikiliyorsun orada öyle? Bak sofraya hazır. Abini de çağır,” diye bağırdı annem.

“Abim bana hızlı büyüten meyve yutturdu,” dedim yanlarına gidip.

Herkes sustu, merakla bana bakıyorlar.

“Hızlı büyüten meyve de neymiş?” diye sordu anneannem.

“Ya böyle suyun içinden aldı, ortası siyah noktalı, şeffaf.”

Babam ayağa kalktı. “Mehmet Aliii, çabuk gel buraya!”

Mehmet Ali, babamı duyunca maçı bırakıp koşarak yanımıza geldi. Meyveyi söylediğimi anladı, o da bana kızmıştır. Tam da dediğim gibi oldu, artık herkes kızgın.

“Ne yedirdin sen kardeşine?”

“Hiiç, orman meyvesi.”

“Saçmalama oğlum, tarif ettiği şey meyveye falan benzemiyor.”

“Bir şey değil ya, kurbağa yumurtası yedirdim.”

“Nee!” diye kükredi babam, neredeyse bir aslan gibi.

İçimde bir şey çıtırdadı. Midemin içinde mi, kalbimin içinde mi bilmiyorum. Ama onu hissettim. Anneannem beni yakaladığı gibi parmaklarını boğazıma daldırdı. Bastırdıkça bastırıyor dilimin arkasına doğru. Birden derinlerden gelen koca bir öğürtüyle midemde ne varsa çıkıverdi.

Yumurta hariç...